

KRÁSKA A NETVOR

TERESA
MEDEIROS

KRÁSKA
A NETVOR

2013

Copyright © 2000 by Teresa Medeiros
Translation © 2002, 2013 by Viktorie Košnarová
Cover design © 1998, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BRIDE AND THE BEAST,
vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York 2000,
přeložila Viktorie Košnarová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Jana Šafaříková
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červenci 2013

ISBN 978-80-7303-936-3

*Památce Debbie Dunnové, která romance nejen milovala,
ale jednu z nejsladších prožila, a jejímu věrnému hrdinovi Philovi.*

*Musíš ty anděly naučit poslouchat, drahoušku,
než za tebou přijdeme.*

*Michaelovi a dobrotivému Pánovi za to,
že mě milují i jako krásku, i jako zvíře.*

SKOTSKO, VYSOČINA
1746

Gwendolyn bylo devět let, když málem zabila budoucího náčelníka klanu MacCulloughů.

Lezla na bytelný mladý dub, obezřetně zkoušela každou větev, zda unese její váhu, a vtom se objevil jeho chundelatý poník.

Vynechalo jí srdce. Vtěsnala zadeček do díry ve kmeni a opatrně vykoukla mezi světlezeleným listím. Baže, je to on. Královské držení těla a kštici černých vlasů Bernarda MacCullougha si nemohla splést s nikým jiným. Měl na sobě rudočerný tartan ovinutý přes šafránově žlutou košili. Přidržel jej opasek se sponou v podobě rodinného draka MacCulloughů. Upoutala ji jeho ramena, která byla den ode dne širší. Pod krátkým kiltem vykukovaly silné opálené nohy, svírající poníkové boky.

Gwendolyn si s povzdechem opřela bradu o ruku. Úplně jí stačilo kochat se pohledem na něho, na to, jak půvabně a zručně vede poníka po kamenité stezce, s mistrovstvím vysoce převyšujícím jeho patnáct let.

Ačkoliv tudy projížděl každý den, dívku nikdy neunavilo jej sledovat. A snít o tom, že jednou zvedne hlavu a zahlédne ji.

„Kdopak je to tam nahoře?“ zavolal by a zarazil poníka. „Není to snad anděl spadlý z nebes?“

„To jsem jen já, můj pane,“ odpověděla by. „Plavá lady Gwendolyn.“

On by se pak něžně usmál, jeho bílé zuby by se zablýskly a ona by lehce slétla k zemi. (Ve snech měla vždycky krásná pavučinková křídla.) Jednou paží by ji zvedl a posadil před sebe. Pak by projeli vesnicí, sledováni pyšně se usmívajícím tatínkem a maminkou. Vesničané by zírali s otevřenými pusami a nechyběly by ani závistivé pohledy jejích dvou starších sester.

„Koukněte! Tamhle na tom stromě je Gwennie. A pak se říká, že prasata neumějí lítat!“ Výbuch halasného smíchu ji vytrhl ze snění.

Podívala se dolů. Strom obklopila tlupa dětí. Naskočila jí husí kůže. Ten děs znala až moc dobře. Možná odejdou, když si jich nebude všímat.

„Proč tam ztrácíš čas? Všechny žaludy už jsou spadané.“ Ross, statný synek vesnického kováře, se plácl do kolena a divoce se rozchechtal.

„Ach, nech toho, Rossi,“ smála se Glynnis, Gwendolynina dvanáctiletá sestra. Zavěsila se do něj a zatřásla neposlušnými kaštanovými kučery. „Když dáš tomu ubohému stvoření pokoj, dovolím ti, abys mi ukradl hubičku.“

Gwendolynina jedenáctiletá sestra Nessa, jejíž hedvábné rovné vlasy byly jen o odstín zlatější než zrzavé, se zavěsila do Rossovy druhé paže a koketně našpulila pusou. „Nech si své rty pro sebe, holka. Slíbil, že se bude pusinkovat se mnou,“ zpražila Glynnis mladší sestru.

„Nic se nebojte, děvenky,“ stiskl je Ross, až vypískly. „Mám dost hubiček pro všechny. I když by nestačily, abych jimi pokryl tu vaši kulatou sestřičku.“

Gwendolyn se neudržela. „Jdi pryč, Rossi, a nech mě na pokoji!“

„A co uděláš, když neposlechnu? Svalíš se na mě?“

Glynnis a Nessa se pokusily rukama zdusit chichotání. Zbytek Rossových kumpánů se rozeřval smíchy.

Jejich veselí přerušil neznámý hlas. „Neslyšeli jste dámu? Máte ji nechat na pokoji.“

Bernard MacCullough měl hlas drsnější a hlubší, než si Gwendolyn představovala. A nazval ji dámou! Její nadšení však brzy vzalo za své. Uvědomila si, že musel vyslechnout předchozí výměnu názorů. Ze svého ochránce shora viděla jen temeno hlavy a špičky vyleštěných vysokých bot.

Ross se otočil čelem k narušiteli. „Kdo jsi, že si k čertu dovoluješ...“ Zavrčení skončilo kvíknutím. Zrudl a vzápětí zbledl. „Já ne-netušil, že jste to vy, pane,“ koktal. „Odpusťte mi to.“ Poklekl na jedno koleno u nohou syna svého náčelníka.

Bernard ho uchopil vepředu za košili a vytáhl na nohy. Ross byl sice o pěkných pár kilo těžší než mladý šlechtic, ale aby se mohl mladíkovi podívat do očí, musel pořádně zaklonit hlavu. „Ještě nejsem tvůj pán,“ zdůraznil Bernard, „ale jednoho dne se jím stanu. A varuji tě! Nikdy nezapomenu na bezpráví, kterého se někdo dopustí na mých lidech.“

Gwendolyn skousla chvějící se ret. Překvapilo ji, že ji nerozplakaly ústrky jejích vrstevníků, ale Bernardova laskavost.

Ross těžce polknul. „Ano, můj pane. Ani já nezapomenu na vaše varování.“

„To doufám.“

Ross byl sice schlíplý, když odváděl svoji tlupu z mýtiny, ale Gwendolyn zachytila nenávidný pohled, který poslal do koruny stromu. Jeho pokoření si určitě pěkně odskáče.

Uvědomila si, že udělali přesně to, oč je žádala, a zaryla okousané nehty do kůry. Nechali ji o samotě.

S ním.

Přitiskla tvář ke kmeni a toužila v něm zmizet jako nějaký plachý lesní skřítek.

Jeho rozvážný hlas zmařil její naděje. „Už jsou pryč. Můžeš slézt.“

Zavřela oči v hrůze z opovržení, které zahlédne v jeho tváři, pokud ho poslechne. „Je mi tu docela dobře.“

Povzdychl si. „Nemám moc často příležitost zachraňovat dámu v nesnázích. A myslel jsem, že bys mi ráda poděkovala.“

„Děkuji. A nyní vás prosím, abyste odjel a nechal mě na pokoji.“

Neposlechla ho, a tím se dopustila první chyby. „To tedy ne. Tohle je moje země, a tím pádem mi patří i ten strom. Když nesležeš, půjdu si pro tebe.“ Postavil se na nejnižší větev a natáhl se po její noze.

Gwendolyn si představila, jak rychle těma dlouhýma hbitýma nohama vyšplhá za ní, a dopustila se druhé chyby: začala lézt výš. Ve spěchu přestala zkoušet větve, zda unesou její váhu. Ozvalo se zavržení, následované praskotem, a už se řítila k zemi. Při letu se modlila: *Prosím, Bože, dej, ať dopadnu na hlavu a zlomím si vaz!* Větve ji však zradily podruhé a ztlumily její pád.

Ohromený výraz v Bernardově tváři před pádem zahlédla naštěstí jen kratičce.

Chvíli jí trvalo, než nabrala dech. Když otevřela oči, zjistila, že leží na něm a jeho tvář se nachází jen kousíček od její.

Měl zavřené oči a husté tmavé řasy vytvářely půlměsíčky na jeho mužných opálených lících. Gwendolyn byla tak blízko, že dokonce rozeznala náznak vousů, které brzy ozdobí jeho čelisti.

„Pane?“ zašeptala.

Ani se nepohnul a nevydal hlásku.

Zabědovala: „Ach Bože, já ho zabila!“

Kéž by přitom také zahynula! Vesničané by je tu našli, jak ho chrání vlastním tělem. Spojení smrtí, když už nikdy nemohou být spojeni životem. Gwendolyn se natolik dojala srdcelomnými představami, že si položila tvář na jeho klíční kost, aby potlačila vzlyky.

„Jsi zraněná, dívčino?“ uslyšela zastřený šepot.

Pomalou zvedla hlavu. Spatřila Bernardovy otevřené a velice živé oči – zelené jako smaragdy v truhličce ukrytých pokladů.

Jemně jí sebral lístek z hlavy a Gwendolyn se vyškrábala na nohy.

„Já ne, ale moje hrdost,“ odpověděla. „A co vy?“

„Myslím, že ne.“ Postavil se a oprašoval si listí a hlínu ze zad. „To by chtělo víc než dítě, aby mi vyrazilo dech.“

Dítě? Gwendolyn téměř cítila, jak se jí ježí copy.

Smetl jí větvičku z vlasů a zadíval se na ni zpod své zatoulané kadeře na čele. „Viděl jsem tě na hradě, vid? Bydlíš v panském domě ve vesnici. Jsi dcera hospodáře mého otce.“

„Jedna z dcer,“ odvětila upjatě. Nechtěla, aby si domyslel, že žije jen pro ty dny, kdy ji s sebou tatínek vezme na hrad a ona krátce spatří Bernarda, jak dusá ze schodů nebo hraje šachy s otcem či lehce líbá maminku na tvář. Hrad Weyrcraig byl pro Gwendolyn odjakživa pohádkové místo, kde se splní i ta nejneobyčejnější přání.

„Máš mladší sestru, že? A další na cestě. Setkal jsem se i s tvými dvěma staršími sestrami. Jsou to pěkné drzounky, což? Pořád mávají řasami a vrtí boky, které ještě ani nemají.“ Pobaveně se usmál, když si všiml její pomačkané kazajky a kalhot pod kolena, které sebrala z tatínkova balíku na vyprání. „Ty se jim moc nepodobáš, co?“

Gwendolyn založila paže na hrudi. „To tedy ne. Já jsem tlustá.“

Pozorně si ji změřil od hlavy k patě. „Máš trochu více obalenou kostru, ale dítěti v tvém věku to docela sluší.“

Dítěti! Kupodivu ji to pobouřilo víc, než když souhlasil, že je tlustá. Jak si mohla namlouvat, že tohohle arogantního kluka miluje? Nenávidí ho!

Vztyčila se do plné výšky čtyř stop a tří palců. „Vy si asi myslíte, že jste dospělý muž jen proto, že žijete ve velkém hradě a jezdíte na pěkném koníkoví.“

„Ještě musím povyrůst. Stejně jako ty.“ Omotal si její slámový cop kolem ruky a přitáhl ji blíž, aby jí mohl zašeptat do ucha. „Můj otec si však myslí, že jsem dost dospělý na to, abych dnes v noci doprovodil do hradu velice urozeného hosta.“

Gwendolyn mu vyškubla cop a přehodila si ho přes rameno. Při pomyšlení na to, že by ho mohlo napadnout zmáčk-

nout jí nos nebo ji poplácat po hlavě jako nějaké slintající štěně, se jí zvedl žaludek. „A kdo by ten host měl být?“

Napřímil se a samolibě zkřížil paže na hrudi. „To je přesně to tajemství, které nemohu svěřit holce.“

Strašný kluk. Zatracený kluk. „Takže já raději zmizím, abyste se mohl věnovat svým *mužným* povinnostem.“

Vykročila do kopce. Potěšilo ji, že ho její nezájem zjevně zaskočil. „Kdybys chtěla, můžu alespoň naznačit,“ zavolal za ní.

Nenamáhala se odpovědět, jen se zastavila.

„Je to opravdový hrdina!“ křičel. „Princ!“

Vzhledem k tomu, že si právě tohle ještě před chvílí myslela Gwendolyn o něm, neudělalo to na ni žádný dojem. Pokračovala v cestě.

„Kdyby tě ten kluk ještě otravoval, dáš mi vědět?“

Zavřela oči před záplavou touhy. Před pár minutami by obětovala vlastní oči, jen aby ho mohla pokládat za svého vyvoleného. Nyní sebrala střípky hrdosti a odměřeně se k němu otočila. „Je to přání, nebo rozkaz?“

Opřel si ruce o útlé boky a ona pochopila, že udělala další chybu. Zase se mu vzepřela. „Pokládej to za rozkaz, holčino. Protože se jednoho dne stanu tvým i jeho pánem a vládcem.“

Gwendolyn zvedla nos do výšky. „Mýlíte se, Bernarde MacCulloughu. Žádný muž nebude mým pánem a vládcem!“

Otočila se na podpatku a vykročila k vesnici. Nepostřehla úsměv, který mu přelétl přes rty, když zašeptal: „Nebyl bych si tím na tvém místě tak jistý, děvče.“

Část první

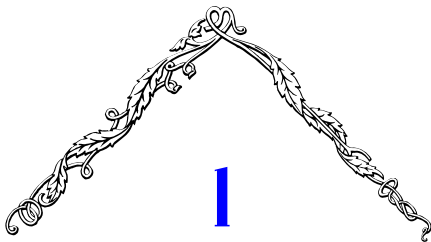
*Člověk není ani anděl, ani zvíře; naneštěstí však ten,
kdo má jednat jako anděl, jedná jako zvíře.*

Blaise Pascal

Žádné zvíře není tak zlé, aby neznalo slitování.

William Shakespeare

SKOTSKO, VYSOČINA 1761

Netvor z Weyrcraigu se plížil po zborčených cimbuřích svého doupěte a bojoval s pokušením zaklonit hlavu a divoce zařvat. Už příliš dlouho neviděl denní světlo. Teprve když Weyrcraig zahalily noční stíny, mohl odhodit řetězy a bloumat bludištěm hradních chodeb.

Jeho jediným královstvím byla nyní temnota.

Zadíval se na moře a v očích ho zaštípala sůl. Chladný závan větru však nepronikl jeho kůží. Od chvíle, kdy sem přišel, se ho nedotklo nic, až na nejdrsnější provokaci. Šeptaná milostná poselství, něžné doteky, hedvábné pohlazení ženského dechu, to vše bylo pryč a zanechalo za sebou hořkosladkou snovou vzpomínku.

Daleko za obzorem se schylovalo k bouři. Zvedal se vítr a našlehal Severní moře do pěny. Do útesů hluboko pod ním bušily vlny. Blesk za bleskem snoval bledé pavučiny mezi mračny a matné světlo dalo vyniknout následné hluboké tmě.

Blížící se bouře odrážela divoký stav jeho mysli jako roztráštěné zrcadlo. Vzdálený rachot hromu mohl být stejně dobře příšernou kanonádou i bolestným rykem, který se mu zadrhl v hrdle. Zapátral v nitru a nenašel ani stopu lidskosti. Jako dítě se bál té bestie, která se schovává pod postelí, a když přišel sem, zjistil, že tím zvířetem je on sám.

To z něj udělali oni.

Vycenil zuby. Jen málokdo by tu grimasu mohl pokládat za úsměv. Většina lidí by se roztrásla a ukryla pod příkrývkou. Pokládali ho za nelítostné monstrum. Už jim bylo jasné, že jeho vůle je zákonem a jeho přání stejně neodolatelná jako hlasy Sirén znějící ve vytí větru, prohánějícím se mezi opuštěnými údolími a rozeklanými horskými průsmyky.

Jejich zbabělá poslušnost mu mohla poskytnout jisté uspokojení, ale místo toho jenom zostřila jeho hlad – hlad, který vykousal pálící díru do jeho břicha a hrozil, že ho celého pozře zevnitř. Kdykoli se ocitl v tom hladovém sevření, měl sto chutí vmést jim jejich bídné obětiny do tváří a spálit je svým žhavým dechem na popel.

Oni měli být navěky prokletí, ale místo toho on sám cítil, jak mu pekelné plameny olizují duši. To jeho trpký úděl nutil bloudit těmito zříceninami snů a nedopřál mu ani společnici, která by ho utěšila v samotě.

Sledoval rozbouřená mračna a střeva mu sevřel hlad, daleko pronikavější než kdy předtím. Ten strašlivý hlad snad nikdy nedokáže uspokojit. Této noci si však neodepře nějaké to chutné soustíčko. Této noci ukojí tu prvotní žádost, která se ukrývá v břiše každého zvířete – i člověka.

Této noci bude Netvor lovit.

Gwendolyn Wilderová na netvory nevěřila.

A proto, když se ozvalo divoké bušení na dveře doprovázené vyděšeným křikem: „Netvor je na lovu, on nás – on nás všechny sežere v postelích!“, jenom zabručela. Obrátila se na břicho a přetáhla si polštář přes hlavu. Dala by přednost smrti ve vlastní posteli před vytržením ze snů, způsobeným řevem nějakého cvoka.

Strčila si prsty do uší, ale přesto zaslechla, jak Izzy dusá halou a mumlá si kletby, týkající se různých částí boží anatomie, jednu rouhavější než druhou. Pak se ozvalo zavytí. Gwendolyn bolestně zamrkala. Izzy nepochybně nakopla nešťastného psa, který se jí připletl pod nohy.

Dívka se posadila na slamníku, naplněném vřesem, a se smutkem zjistila, že je sama. Jak ráda by snášela dloubance loktem! Její malá sestřička Kitty však byla na toulkách.

Odhodila pokrývku a s ní i hromadu spisků Královské společnosti, které spadly na podlahu. Deku pokrývaly voskové skvrny, svědectví dlouhých hodin věnovaných četbě při světle svíčky. Izzy tvrdila, že je Gwendolyn jednou všechny upálí.

Podívala se na postel na druhé straně pudy a vůbec ji nepřekvapilo, že je prázdná. Ani Netvor by nedokázal zabít Nessu v jejím loži, neboť se většinou nacházela v postelích jiných lidí – tedy mužů. Ostatně Nessa nebyla moc náročná. Hezká řádka statných vesnických mládenců si mezi sebou šeptala, že jisté hezké Wilderovic dívčině postačí kupka sena nebo mechem porostlý říční břeh. Gwendolyn si přes noční košili přehodila šál a jen doufala, že její sestru nepotká strašný trest v mohutných pažích nějaké žárlivé manželky.

Dorazila k rozpadajícímu se zábradlí galerie pro hudebníky, jak tomu říkali v lepších dobách, právě včas, aby sledovala, jak Izzy otevírá hlavní dveře. Za nimi stál Ham, dráteníkův tovaryš s očima rozšířenýma děsem.

„Vem tě ďas, ty kluku!“ zařvala Izzy. „Jak se opovažuješ bušit na dveře poctivých křesťanů v tuhle nekřesťanskou hodinu?!“

Ham byl sice viditelně otřesen pohledem na tlustou služebnou s vlasy natočenými na hadřících, ale nenechal se odradit. „Když nevzbudíš svoji paní, ty stará krúto, ďas si nás vezme všechny. A když mu nedáme, co si žádá, vypálí naši vesnici do základů.“

„Co by to mělo být tentokrát?“ zajímala se Izzy. „Naše vyzábělé bachory?“

Ham se podrbl na hlavě. „To zatím nikdo neví. Proto mě poslali pro tvoji paní.“

Gwendolyn obrátila oči v sloup. Nikdy by nepomyslela, že bude muset litovat toho, že umí číst. Reverend Throckmorton však nakrátko odcestoval a ona jediná tu dokázala rozluštit Netvorův vzkaz.

Mohla se klidně odkrást do postele a nechat Izzy, ať si to s Hamem vyřídí, kdyby se v hale neobjevil její tatínek. Vyplul ze své tmavé ložnice jako duch onoho pohledného čiperného muže, jehož si pamatovala z dětství. Noční košile na něm visela jako na kostře a bílé vlásky se na jeho hlavě ježily jako chmýří pampelišky. Gwendolyn bez dalšího rozmýšlení se sevřeným srdcem seběhla po schodech. Bolí ji víc vlastní bezmoc, nebo smutný pohled na stav jejího otce?

„Gwennie?“ zanaříkal.

„Tady jsem, tatínku,“ ozvala se a zachytila ho za loket dřív, než mohl jako Izzy před chvílí klopýtnout o psa. Zvíře se na ni vděčně podívalo.

„Slyšel jsem hrozný randál,“ řekl otec a podíval se na ni slzícíma šedýma očima. „Jsou to Angličané? Vrátil se Cumberland?“

„Ne, tatínku,“ odvětila Gwendolyn a něžně mu uhladila vlasy. Alastair Wilder občas zapomínal vlastní jméno, ale na toho krutého anglického lorda, který ho před skoro patnácti lety připravil o rozum, nezapomněl ani na okamžik.

„Cumberland se nevrátil,“ ujistila ho Gwendolyn. „A nevrátí se ani dnes, ani jindy.“

„Jsou tvé sestry ve svých postelích? Nechtěl bych, aby jejich čest padla za oběť těm proklatým červenokabátníkům.“

„Ano, tatínku, jsou v bezpečí v postelích,“ zalhala Gwendolyn. Bylo to snazší, než mu vysvětlovat, jak se to s nimi opravdu má. Vzhledem k tomu, že mnoho mladších příslušníků klanu opustilo vesnici, Glynnis by patrně přivítala regiment anglických chlípníků s otevřenou náručí a Nessa s otevřenými stehny. Zabolelo ji, že se malá Kitty vydala stejnou cestou. „Nemusíš se bát Cumberlanda a jeho červenokabátníků,“ ujistila znovu otce. „To je zase ten pitomý Netvor, který se nám na naše útraty vysmívá.“

Otcovy tváře zbarvil horečnatý ruměncem a pohrozil jí prstem. „Musíš jim říct, aby ho poslechli. Když to neudělají, bude to náš konec.“

„Právě to jsem povídal té tvrdohlavé staré...“ Ham se zarazil, když si všiml, jak se Izzy zúžily oči. „Ehm... vaší služebné. Kdybyste dovolil, pane, odvedl bych Gwendolyn, aby nám přečetla Netvorovu zprávu. Někteří říkají, že byla psána krví namísto inkoustu.“

Otec jí zaryl prsty do paže. „Musíš s ním jít! Pospěš si! Jsi naše poslední naděje!“

Gwendolyn si povzdychla. „Tak dobře, tatínku. Ale jediné pod podmínkou, že dovolíš Izzy, aby tě uložila do postele s teplou cihlou zabalenou do flanelu v nohách a vypiješ si šálek kozího mléka.“

Jeho předčasně zestárlý obličej zvrásnil úsměv. Stiskl jí ruku. „Tys byla vždycky moje hodná holčička, že?“

Tahle slova znala Gwendolyn až moc dobře. Slýchala je pokaždé, když se její sestřičky proháněly venku a loudily polibky na červenajících se výrostcích. Ano, byla hodná a rozumná holčička, která držela rodinu pohromadě poté, co její otec zešílel a její matka o čtrnáct dní později zemřela při porodu mrtvého syna. O té studené deštivé noci, kdy ho devítiletá Gwendolyn našla na kolenou, jak se na zadním dvorku snaží vyhrabat její matku z hrobu, už mezi nimi nepadlo ani slovo.

„To víš, že ano, tatínku,“ Gwendolyn lehce políbila otce na tvář. „Dobře víš, že pro tebe udělám vše.“ A neslyšně dodala: „Třeba i zabiju Netvora.“

K ospalé vesničce Ballybliss se blížila bouře. Ačkoliv Gwendolyn chránily skalnaté útesy, pocítila ve vzduchu napětí. Vůně deště se mísila s vůní rozvlněného moře. Gwendolyn spěchala k ohni na návsi a vítr jí rval vlasy zpod přehození. V duchu předvídala cosi zlého.

Vítr rozfoukal hranici a vyletěly žhavé oharky.

Na temnějším okruhu davu kolem ohně zahlédla Gwendolyn své sestry. Ty nemilovaly nic víc než vzrušení, jehož si dopřávaly nekončícím proudem zlomených srdcí, skandálů a všeobecného pohoršení.

Glynnis visela na paži stříbrovlasého dráteníka a její lesknoucí se naběhlé rty hlásaly, že se s ním ještě před chvílí vášnivě líbala. Glynnis, na rozdíl od Nessy, se s nikým nevyspala – až po svatbě, bylo její heslo. Dosud pohřbila dva postarší manžele a zdědila po nich dva domky a další nevelký majetek.

Nessa s kaštanovými kučery plnými trávy trůnila na kupce sena vedle Černého Lachlana, mladšího syna vesnického kováře. Lenivě jí cumlal ouško, z čehož Gwendolyn usoudila, že se té noci nesetkali poprvé.

Bystrozraká Catriona, které přezdívali Kitty, ji zahlédla jako první. Seskočila z klína jakéhosi pihovatého mládence a proklestila si cestu davem až k ní.

„Už jsi to slyšela, Gwennie?“ ječela a třásla kučery temnými jako havraní křídlo. „Netvor poslal další požadavky.“

„Baže, Kitty, doslechla jsem se o tom. Ale nevěřím tomu. A ty bys také neměla.“

Sestřičce její přezdívka slušela. Tahle kudrnatá holčička byla opravdu jako koťátko. Nejraději pila smetanu ze stafordshirských hrnků po jejich matce a sladce dřímala. Teprve nedávno si navykla choulit se na klínech cizích mužů, což Gwendolyn velmi rmoutilo.

„Nikdo netuší, co se tam vlastně píše,“ přiznala Kitty, „ale Maisiina maminka se bojí, že Netvor dostal chuť na lidské maso. A Maisie si myslí, že má zálusk na některou vesnickou dívčinu.“ Otřásla se. „Dokážeš si představit, jaké by to bylo, kdyby si na tobě smlsnulo nějaké bájně zvíře?“

Gwendolynin pohled se zatoulal k Lachlanovi, jemuž z uší rostlo ještě více tmavých kučeravých chlupů, než jich měl na hlavě. „Ne, miláčku. Na to se raději zeptej Nessy.“

Vyrušily je hlasy z větrné tmy.

„Povídám, že bychom mu měli dát, co chce,“ ozval se úlisný Norval, vesnický pekař. I ve světle ohně vypadal jeho obličej těstovitě, jako nedopečená houska. „Pak snad odejde a nechá nás na pokoji.“

„Já zase navrhuju vyrazit k hradu a vypálit ho do základů,“ zařval Ross. Kovářův nejstarší syn a Gwendolynin dlouholetý učitel na zdůraznění svých slov udeřil o zem rukojetí kladiva.

Jeho výzva byla přijata tichem a odvrácenými pohledy.

Pak předstoupil starý kovář, Ailbert. Zatímco byl jeho starší syn pověstný svým naparováním, mladší syn Lachlan sváděním žen a dívek, jejich otec byl mužem činu. Jeho vysoká postava a přísný výraz mu zjednávaly všeobecný respekt.

Držel před sebou list jemného pergamenu a nechal ho rozvinout ve větru. Byl nalezen na stejném místě jako všechny předchozí – přibodnutý šípem na statném zkřiveném dubu, který stál jakoby na strážní nad vesnicí.

Ailbertův hlas zněl jako umíráček, odzvánějící jejich osud. „Co ještě máme tomu monstru dát? Žádá po nás nejlepší část úrody, stáda, nejstarší whisky a nejjemnější vlnu. Co dalšího mu máme obětovat? Naše syny? Naše dcery? Naše manželky?“

„Raději manželku než whisky,“ zamumlalo jedno Sloanovo dvojče a přihnulo si z hliněného džbánku. Dáma, o které byla řeč, ho rýpla do žeber tak silně, že vyprskl a whisky mu potřísnila košili. Dav se nervózně zasmál.

„Ještě rád mu dáš svou whisky, hochu.“ Když se přišoural starý Tavis, veselí se vytratilo. Ten shrbený skřet byl starý už před patnácti lety. Nyní byl prastarý. Ukázal pokřiveným prstem na Ailberta. „A když bude chtít tvou manželku, také mu ji dáš, a moc rád.“ Tavis se kvákavě zasmál a odhalil svrasklé dásně. „Protože zatraceně dobře víš, že ti to patří, protože jen díky tobě takhle strádáme.“

Někteří vesničané se zastyděli, jiní se nasupili, ale všichni dobře věděli, na co naráží. Jako jeden muž zvedli hlavu ke hradu Weyrcraig, prastaré pevnosti, která dlouhá léta vrhala stín na jejich životy.

Kitty se přitulila ke Gwendolyn, která se rovněž zadívala na hrad. Vyrabovaná zřícenina se tyčila na útesu nad vesnicí Ballybliss jako sen jakéhosi šílence – zubaté věže čnely

k nebesům, točitá schodiště vedla přímo do pekla a její hradby zdobily rozeklané díry. Gwendolyn musela být praktická už hezky dlouho, ale i její krotkou představivost vzrušil pohled na tuto zmírající romantickou připomínku starých časů a blednoucích snů.

Vesničané sice předstírali, že neberou na vědomí Tavisovu chmurnou obžalobu, ale všichni si ještě náramně dobře pamatovali tu strašnou noc před patnácti lety, kdy hrad padl do rukou Angličanů. Ani zabarikádované dveře jejich chalup je nedokázaly ochránit před řevem děl, křikem umírajících a tím strašným tichem, které se rozhostilo, když už byli všichni mrtví.

Místní lidé si už dlouho šeptali, že na hradě straší, ale teprve před pár měsíci se duch začal opravdu projevovat.

Jako první zaslechl děsivý zvuk dud Lachlan. Od povstání v roce 1745 totiž dudy v tomto údolí nezahrály. Krátce poté zahlédla Glynnis světelné paprsky prozařující okna obrácená k vesnici jako bezduché oči.

Gwendolyn by si ráda namlouvala, že se jí nic podobného nepříhodovalo, ale to by lhala. Když totiž jedné lezavě studené únorové noci spěchala domů z lékárny s náčinkem pro otcovy zanícené oči, přimrazilo ji nezemské zavytí – nebo zpěv? Pomalu se otočila. Ten nápěv ji vracel do dob, kdy vesnici Ballybliss a klanu MacCulloughů vládl laskavý náčelník. Kdy se panský dům rozeznával smíchem její matky a vřískotem otcových dud. Do dob, kdy všechny naděje a sny o budoucnosti vkládali na ramena jediného chlapce se zářivým úsměvem a smaragdovými očima.

Sladké tóny jí vehnaly slzy do očí a rozbolelo ji srdce.

Té noci nebyla vidět žádná světla, ale mohla by skoro odpřísáhnout, že na cimbuří zahlédla siluetu muže, jímž by se mohl ten chlapec stát, kdyby byl naživu.

Než stačila potlačit slzy, zmizel a zanechal za sebou ozvěnu písně a toužebnou vzpomínku.

Krátce poté našel Ailbert první Netvorovu objednávku připíchnutou ke starému dubu.